

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 29. dubna 2021 v Liberci v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Hany Moravové a přísedících JUDr. Jarmily Drtilové a Mgr. Margit Kotkové,

takto:

Podle § 226 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb. o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (trestní řád) se obžalovaný [celé jméno obžalovaného], narozený dne [datum] v [anonymizováno], státní příslušník Mongolska, bytem v ČR [adresa] 42 [obec] – [část obce]

zprošťuje obžaloby

Okresního státního zastupitelství v Liberci ze dne 7. 1. 2020, sp. zn. 1 ZT 44/2019-23, pro skutek, že

v okrese Liberec, mezi obcemi Jitrava a Bílý Kostel nad Nisou, na odstavné ploše napravo od silnice 1. třídy č. I/13 (E441) ve směru z Děčína na Liberec, dne 21. 8. 2018 v době mezi 14.07 hod. a 14.15 hod., uvnitř zaparkovaného nákladního automobilu tv. zn. Mercedes, rz. 9U49145, si stoupl před [celé jméno poškozené], [datum narození], která seděla připoutaná bezpečnostním pásem na sedadle spolujezdce, se slovy: „ Chci sex“, na zápornou odpověď [celé jméno poškozené] reagoval tak, že ji uchopil rukama za krk a snažil se jí políbit na rty, nohou stoupl [celé jméno poškozené] na levou nohu, nereagoval na odstrkování a obranu ze strany [celé jméno poškozené], svým tělem nalehnul na [celé jméno poškozené] a sedačku, na které seděla, rukou dal do ležící polohy, oběma rukama se jí snažil sahat pod tričko, oběma rukama se jí snažil rozepnout knoflík a zip u kraťasů, které měla na sobě oblečené, rukama se jí snažil dostat pod spodní kalhotky, což se mu nepodařilo přes aktivní odpor [celé jméno poškozené] spočívající v jeho odstrkávání a slovnímu opakování: „ sex ne“, ztopořeným penisem a rozkrokem se třel o levé stehno [celé jméno poškozené], po slovech, že se: „ udělal“, přestal, poděkoval a sedl si na sedadlo řidiče a odjel směrem na [obec],

čímž měl spáchat

zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku

neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán..

Odůvodnění:

1. Na obžalovaného byla státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Liberci podána obžaloba pro pokus zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, kterého se měl obžalovaný dopustit ve výroku rozsudku popsáním skutkem.

2. Obžalovaný v hlavním líčení k jednání, které mu bylo kladeno za vinu, uvedl, že v předemtný den jel kamionem z Děčína do Liberce, svezl stopařku. Během jízdy zastavil na parkovišti, šel si odskočit, po návratu do vozidla stopařce nabízel něco k jídlu nebo pití, ale nic nechtěla, pak zatáhl závěs, chtěl dát stopařce pusu, ale to nechtěla, pak se ji pokusil obejmout, klekl si k ní a objímal ji, to trvalo několik minut. I to ale stopařka odmítla, takže obžalovaný vše ukončil a i se stopařkou jel dál. Jmenovaná se ho ptala, jestli může fotit, vyfotila si ho, dělala různé fotky, fotila si samotného obžalovaného i jeho auto včetně SPZ. Obžalovaný odjel a to bylo vše. K dotazům soudu obžalovaný uvedl, že se domníval, že stopařka byla „lehkou paní“, prostitutkou, a že by s ní tedy mohl něco mít, ale to stopařka odmítla, tak nic nebylo. Stopařku neosahával, ale zkoušel ji objímat na těle, i kolem řader. Dopředu neplánoval, že by stopařce nabídl sex, to ho napadlo, až když usedl po zastavení na parkovišti zpět do auta. Stopařka na něj působila jako prostitutka z toho důvodu, že byla takovým způsobem oblečená, že pořád nadávala, vyjadřovala se sprostě, a působila jako opilá nebo pod vlivem nějaké omamné látky. Když mluvila, tak jí obžalovaný prakticky vše rozuměl, česky rozumí základním věcem. Když se ji pokoušel objímat, směla se u toho, pak mu řekla, že ne, gestikulovala, tak toho zanechal, v dalším průběhu jízdy spolu normálně mluvili, stopařka si ho pak fotila, v Liberci jí pomohl vystoupit z auta. Přímou se jí na to, jestli s ním bude mít sex, neptal, k dotazu soudu uvedl, že jako profesionální řidič působí již 8 let a toto bylo poprvé a naposledy, co vzal stopařku, nikdy ani podobným způsobem nevyužil služby prostitutek. K dotazům státní zástupkyně a obhájce uvedl, že stopařka při jeho obejmutí nedělala žádné pohyby, nehýbala nohama ani tělem, měla na sobě černé kalhoty, dřínovou bundu a kšiltovku, zopakoval, že na něj působila opile. To, že k události došlo, považuje za důsledek vzájemného nepochopení s poškozenou. Ke svým rodinným poměrům uvedl, že má manželku a 2 děti.

3. Soud dále vyslechl v hlavním líčení poškozenou [celé jméno poškozené], ta v řízení vypověděla, že se od obžalovaného nechala svést, když stopovala, bohužel mezi Chrastavou a Libercem zastavil na parkovišti, že potřebuje na WC, a „pak byl pokus o znásilnění“. Obžalovanému to nevyšlo, protože mu řekla ne, pak si ho vyfotila, zavolala policii, druhý den měla mít hlavní líčení u soudu a „stalo se to, co se stát nemělo“. Jednání se nakonec nekonalo. Soud byl kvůli tomu, že na ni dělají podvody, chtěl ji do nich namočit - pan [příjmení]. Byla nevinná, nebyla v postavení obžalované, ale v postavení poškozené, byl na ní spáchán trestný čin. Byla v [obec] i u znalce. Ke skutku zopakovala, že obžalovaný zastavil na parkovišti, šel si odskočit, když se vrátil, byla poškozená připoutaná pásem na místě spolujezdce, protože nemá řidičský průkaz, obžalovaný jí pak říkal, že má 11 dětí, že dlouho cestuje, na to mu poškozená řekla si, že „takto ne“, to věděla, „o co go“, naštěstí měla kraťasy a růžové tričko na ramínka, takže se bohužel stalo to, co se mělo stát, ten pokus o znásilnění. Na vyzvání soudu, aby popsala konkrétní okolnosti skutku, poškozená uvedla, že je to pro ni dlouhá doba, stalo se to, jak to řekla policistům, nechce se k tomu vracet, protože do dnešního dne má trauma z toho, jak byla od malička znásilňovaná. Celkem trvala společná jízda s obžalovaným asi hodinu, ve slušnosti se spolu bavili, než k tomu

došlo, mluvili pak spolu i dál, ale to už se s obžalovaným ani bavit nechtěla, vyfotila si ho. Hovořili česky, rozuměli si. K tomu, že si říkala sama pro sebe, že „takto ne“, tak uvedla, že jí obžalovaný řekl, že by chtěl sex, přitom jí šlápl na nohu a ta jí otekla, policisté se jí ptali na to, jestli má v Liberci nějaké známé, policistům dala kraťasy a tričko, kamarádka jí dala oblečení. Na podnět obžalovaného, že chce sex, mu řekla, že to ne, držela mu ruce, chtěl se na její noze „udělat“. Obžalovaný jí lichotil, že je sexy, že má modré oči a tak, na to mu řekla, že takto ne. Obžalovaný se snažil dostat na ni, v tom mu zabránila, obžalovaný pak možná vyvrcholil do svých kraťasů. K detailům jednání obžalovaného a své obrany uvedla, že se snažila, aby jí obžalovaný „neznásilnil tuplovaně“, je to pro ni dlouhá doba, detaily si nevybavuje. Bezpečnostní pás si neodpoutávala, celou dobu byla připoutaná. Slovo „sex“ od obžalovaného padlo ve chvíli, kdy se na parkovišti vrátil do auta a zavřel za sebou dveře, pak přelézal k poškozené, poškozená uvedla, že je to už dlouhá doba, raději by na to zapomněla. Jaký byl nejhorší okamžik z celé události, si již poškozená nepamatovala. Na obžalovaném nepozorovala nějaké známky vzrušení. K dotazu, jak jednání obžalovaného skončilo, poškozená uvedla, že mu řekla, že jí bolí noha, kterou jí obžalovaný skřípl, tak obžalovaný pak slezl, řekl, že se jí omlouvá. Pak už nemluvili, rozloučili se. Před incidentem se bavili jako cizí lidé o počasí, o dětech, nějaké sexuální napětí tam nebylo. Když po incidentu poškozená vytáhla telefon a začala fotit značky a krajinu, vyfotila si i obžalovaného, jak řídí, o tom obžalovaný věděl, svědkyně uvedla, že neví, jestli proti tomu obžalovaný nějak protestoval. Pak si poškozená fotila zezadu kamion obžalovaného. Obžalovaný jí zastavil v Liberci na místě, na které chtěla dojet, rozloučila se s obžalovaným, zůstal v autě a odjel. Pak hned volala na linku 158, policista jí říkal, že i ona udělala přestupek, že by mohla dostat pokutu. K opětovnému dotazu soudu na průběh incidentu poškozená opět uvedla, že si detaily nepamatuje, uvedla, že „není amatér, aby si to měla pamatovat, kdyby se to vyřešilo hned, tak by se vyřešilo všechno, poškozená spontánně dodala, že je holka ze zvláštní školy, uváděla, že byla u všech možných zločinců a nic se nikdy nedělo, nikdy to nemělo cenu. Proč došlo k projednávané události, neví. Poškozená pak uvedla, že obžalovanému řekla, že zavolá policii, ale to se jen smál, řekla mu to až potom, když vystupovala z kamionu. Obžalovaný se o její nohu třel několik minut, poškozená neví, jestli byl vzrušený, nepokoušel se ji svléknout a nepokoušel se svléknout ani sám. Pracuje na bazénu v Rožnově pod Radhoštěm, ona sama nikdy nebyla trestně stíhána, podvody se děly na ni, k psychologovi ani psychiatrovi nechodí, má tři děti, otec je získal do péče podvodem. K fotodokumentaci na č. l. 37 uvedla, že na těchto fotografiích má oblečení, které měla v den incidentu.

4. S ohledem na to, že výpověď poškozené byla v řadě ohledů vnitřně rozporná, protichůdná, detaily projednávaného skutku poškozená buď nebyla schopna uvést, nebo je uvedla až na několiký dotaz, že její komunikace se soudem byla familiérní, odbržděná, a že část skutečností, které poškozená uváděla, byly v rozporu s poznatky dostupnými z jiných trestních věcí, byla za účelem posouzení věrohodnosti poškozené přibrána znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie Mgr. [jméno] [příjmení]. Znalkyně zpracovala znalecký posudek, v hlavním líčení uvedla, že provedla psychiatrické vyšetření poškozené [celé jméno poškozené], posuzovaná se projevovala familiérně, inkoherentně, odbržděně, zpočátku nevěděla, v jaké věci má být vůbec tento znalecký posudek vypracováván. Zdravotní dokumentaci posuzované se nepodařilo vyžádat. Metodikou klinickopsychologického vyšetření bylo zjištěno, že rozumové a paměťové schopnosti aktuálně posuzované neumožňují se ani podprůměrně orientovat v běžné sociální realitě, dle psychiatrického posudku MUDr. Josefa Hlisy, zpracovaného v roce 2019, bylo namísto zahájit řízení o posouzení její svéprávnosti, osobnost posuzované [příjmení] [příjmení] hodnotil jako simplexní, výrazně podprůměrného intelektu v pásmu lehké mentální retardace, posuzovaná je schopna se podle něj účastnit soudního jednání i osobního výslechu, ale její schopnost porozumět jeho účelu a smyslu kladených otázek je snižena. Dle závěrů vyšetření aktuálně přibrané znalkyně je mentální kapacita poškozené v pásmu lehké mentální retardace v jejím středu, paměťovými funkcemi v pásmu středně těžké mentální retardace. Její mentální kapacita je velmi omezená, morální kapacita a

úspěch je na úrovni dítěte mladšího školního věku. Posuzovaná má tendenci vyhodnocovat události impulzivně a zkratkovitě, upravovat si vnější svět svým jednoduchým a nedostačujícím možnostem. Toto může vést ke sklonům k nepravdivým výpovědím, což posuzovaná činí nevědomě, nikoli manipulativně, je přesvědčená o své pravdě. Z psychologického hlediska je specifická věrohodnost posuzované taktéž podstatně snižena, jmenovaná není schopna obsahově ani logicky reprodukovat text. Vztah k projednávanému skutku je pod vlivem emocí nekritický. Co se týče její věrohodnosti, posuzovaná se nedokáže orientovat v sociální realitě, nevědomě si upravuje realitu, žije v příbězích své omezené mysli. Znalkyně v závěru uvedla, že se připojuje k návrhu MUDr. Hlísky na omezení svéprávnosti posuzované. K události z projednávaného skutku se posuzovaná znalkyni v detailech nevyjádřila, vyjádřila se povrchně, byl na ni pokus o znásilnění, uvedla, že kamionista, si ji asi spletl s nějakou kurvou, její nálada při popisování události byla veselá, její vystupování familiérní. K dotazu státní zástupkyně, zda by si posuzovaná byla schopna detailně vymyslet nějakou událost, znalkyně uvedla, že je reálné, že poškozená skutečně jela k soudu, že skutečně stopla obžalovaného, a pokud se nedostala tam, kam se chtěla dostat, byla by schopna si vymyslet takovýto konstrukt, že ji někdo znásilnil, když v rámci anamnézy hovořila i o jiných sexuálních traumatech, u nichž znalkyně nemohla určit, zda se staly nebo nestaly, je tak podezření, že obdobný konstrukt užila i v minulosti.

5. V hlavním líčení byly dále provedeny též listinné důkazy, a to zejména protokol o zadržení obžalovaného, fotodokumentace, protokol o ohledání místa činu, protokol o provedení prohlídky, protokol o vydání věci a usnesení o vrácení věci, mapa trasy, screening GPS, záznam z telefonátu na linku 158, zpráva Okresního soudu v Liberci, zprávy o pověsti, opis z rejstříku trestů a z evidence přestupků obžalovaného.

6. Všechny výše uvedené důkazy soud zhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu a dospěl k následujícímu závěru. Obžalovaný popřel, že by se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, událost popsal tak, že jako řidič kamionu se rozhodl svést poškozenou, při zastavení během cesty se rozhodl, že by chtěl zkusit mít s poškozenou sex, protože ji považoval za prostitutku (s ohledem na její vzhled a chování), když to poškozená odmítla, tak pokračoval v jízdě, poškozenou vysadil na místě, kde si řekla, a dále se tím nezabýval. Proti výpovědi obžalovaného stála výpověď poškozené a tedy její skutková verze, nicméně v hlavním líčení slyšená poškozená vypovídala chaoticky, vnitřně rozporně, následně byl vyžádán znalecký posudek k vyhodnocení věrohodnosti výpovědi poškozené, a dle závěrů znaleckého posudku je její schopnost zapamatovat si a pravdivě reprodukovat prožité události podstatně snižena, poškozená trpí lehkou mentální retardací, její paměťové schopnosti odpovídají pásmu středně těžké mentální retardace, ze znaleckého posudku v zásadě vyplývá, že poškozená si zkresluje vnější svět svým mentálním možnostem, činí tak nevědomky, nikoli účelově. Provedené listinné důkazy pak zásadním způsobem nepodporovaly žádnou ze skutkových verzí, bylo jimi objektivizováno, že poškozená si skutečně fotografovala při jízdě kamionem cestu, že pořídila i fotografii obžalovaného, dále že na sobě měla oblečení, které ve své výpovědi uváděla ona sama, a že doba stání kamionu obžalovaného na odstavné ploše mezi obcemi Jítrava a Bílý Kostel nad Nisou činila 7 minut a 14 vteřin. Co se týče věrohodnosti výpovědi obžalovaného a výpovědi poškozené, resp. jimi prezentovaných skutkových verzí, ke snížené věrohodnosti verze podané poškozenou se soud již dostatečně vyjádřil výše, pokud jde o věrohodnost obžalovaného, soud neshledal, že by obžalovaný v některých částech své výpovědi nebo v jejím celku vypovídal prokazatelně nepravdivě, jeho popis události byl vnitřně konzistentní, jednotlivé podstatné momenty na sebe logicky navazovaly a i časový sled, resp. zjištěná délka pauzy v řízení kamionu mírně přesahující sedm minut, svědčí spíše verzi obžalovaného než poškozené. Pokud obžalovaný uvedl, že si poškozenou kvůli jejímu vyjadřování spletl s prostitutkou, je nutno připustit, že i při výslechu před soudem (tedy při interakci s orgánem veřejné moci) se poškozená chovala odbrzděně, vyjadřovala se hovorově, často odbíhala od předmětu výslechu, lze tedy předpokládat, že minimálně stejně nonkonformně se mohla chovat i před obžalovaným, že si

neudržovala takovou míru odstupu, jakou by bylo možno očekávat mezi cizími lidmi. Obžalovaný připustil, že se pokusil mít s poškozenou sex, uvedl ale, že když mu poškozená dala najevo, že o to nemá zájem, tak s tím ustal, následně neměl výhrady ani k tomu, že si ho poškozená vyfotila – kdy pokud by se domníval, že udělal něco, co udělat neměl, patrně by jeho postoj byl odlišný.

7. Vzhledem k důkazní situaci, kdy bylo nesporně prokázáno pouze to, že obžalovaný svezl poškozenou jako stopařku a že měl zájem o pohlavní styk, což doprovodil i letmým fyzickým kontaktem s poškozenou, avšak nebylo prokázáno, že by obžalovaný použil násilí nebo pohrůžky násilí k tomu, aby pohlavního styku s poškozenou dosáhl, současně nebylo prokázáno, že by se tímto způsobem (tedy násilně) o pohlavní styk s poškozenou pokusil nebo že by toto hodlal učinit, když nebylo vyvráceno jeho tvrzení, že se svým pokusem přestal ve chvíli, kdy poškozená dala najevo, že o sex nemá zájem, dospěl soud k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je obžalovaný stíhán. Provedené dokazování pak ani nebylo možné více doplnit v řízení před soudem ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu, když oba příímí aktéři incidentu byli vyslechnuti, byla vyhodnocena jejich věrohodnost, a provedeny byly i další nepřímé důkazy (fotodokumentace, záznam o telefonátu na linku 158, etc.) rekonstruující skutkový stav. Soud měl po provedeném dokazování k dispozici dvě vzájemně si odporující verze průběhu skutkových událostí, když verze poškozené [celé jméno poškozené] nebyla podpořena takovými, alespoň nepřímými, důkazy, na základě nichž by bylo možno rekonstruovat skutkový stav shodně s podanou obžalobou bez jakýchkoli důvodných pochybností, a vlastní věrohodnost poškozené se v řízení před soudem ukázala jako zásadním způsobem snižená s ohledem na její osobnostní strukturu a zejména její rozumové a paměťové schopnosti. Vzhledem k tomu, že z principu presumpce nevinny kromě pravidla, podle něhož musí být obviněnému vina prokázána, plyne rovněž pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného (viz náleží Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09), a v řízení před soudem nebyly zjištěny takové skutkové okolnosti, které by jednoznačně prokazovaly, že se skutek stal a že ho spáchal právě obžalovaný, dospěl soud k závěru, že je namístež uplatnit shora uvedenou zásadu in dubio pro reo a obžalovaného obžaloby pro pokus zvlástež závažného zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku postupem podle § 226 písm. a) trestního řádu zprostit, neboť v řízení nebylo bezpečně a bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že se vůbec stal skutek, pro který je obžalovaný stíhán.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, prostřednictvím Okresního soudu v Liberci, písemně, ve trojím vyhotovení, pokud se strany práva na odvolání již nevzdaly. V téže lhůtě, nebo ve lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Liberec 29. dubna 2021

Mgr. Hana Moravová
asistentka soudce